

KONFIDENSIELT

AVGRADERT

Dato: 19.05.2017

Sign.: K. Berg

INTERVJUREFERAT

12.09.2012
T.B.
KOPI

Tid	Torsdag 030512, kl 1400
Sted	Sekretariatet, Akersgata 51, Oslo
Intervju av	Karl Eirik Schjøtt-Pedersen, statsråd SMK Som bisitter møtte Malin Nossum, fagdirektør SMK
Intervjuere	Alexandra Bech Gjerv, 22. juli-kommisjonen Einar Enger, 22. juli-kommisjonen Bjørn Otto Sverdrup, leder sekretariatet Ida Skirstad Pollen, sekretariatet
Andre til stede	Hege Gabrielsen, PwC (sikring/dokumentasjon av intervjuet)

Formelle forhold:

Schjøtt-Pedersen var i forkant av intervjuet gitt skriftlig underretning om bakgrunnen for at kommisjonen ønsker hans forklaring, og de rettslige og praktiske rammer for intervjuet.

Schjøtt-Pedersen ble gjort kjent med muligheten til å la seg bistå av en rådgiver, tillitsmann eller annen person

Schjøtt-Pedersen er videre gjort kjent med plikten arbeidsgiver har pålagt ham om å forklare seg for kommisjonen, og at det er forbundet med straffeansvar å forklare seg bevisst uriktig.

Schjøtt-Pedersen ble gjort kjent med innholdet i selvinkrimineringsvernet ved at vedlagte notat ble lest opp, og at dette vernet, etter kommisjonens syn, i utgangspunktet ikke kommer til anvendelse ved denne forklaringen.

Schjøtt-Pedersen ble videre gjort kjent med at det ble tatt lydopptak, som ville bli lagret, og at det ville bli utarbeidet referat for signering som også ville bli lagret.

Schjøtt-Pedersen ble også gjort kjent med at referatet vil kunne bli gjort tilgjengelig for andre enn kommisjonen, for eksempel dersom hensynet til sakens opplysning, ivaretagelse av partsrettigheter eller oppfyllelse av lovpålagte krav gjør dette nødvendig. Schjøtt-Pedersen ble også gjort kjent med at kommisjonen er bundet av offentleglovas regler om innsyn i dokumenter. Schjøtt-Pedersen ble også gjort kjent med at

opplysninger fra referatet ville kunne bli brukt i kommisjonens rapport.

Schjøtt-Pedersen ble gjort kjent med sine rettigheter til å kreve innsyn etter pol § 18 og retting etter pol §§ 27 og 28.

Schjøtt-Pedersen samtykket i å la seg intervjuet på ovennevnte forutsetninger.

Etter en kort presentasjon av representantene fra kommisjonen, ble Schjøtt-Pedersen orientert om kommisjonens mandat, formålet med intervjuet og hvordan det ville bli gjennomført. Intervjutemaene ble introdusert og Schjøtt-Pedersen startet sin redegjørelse.

Egen bakgrunn og rolle

Utdanning

Schjøtt-Pedersen er Cand.mag fra UiO med mellomfag i statsvitenskap og grunnfag i sosialøkonomi og offentlig rett.

Yrkeserfaring og nåværende stilling

Schjøtt-Pedersen var fast stortingsrepresentant (Ap) for Finnmark i perioden 1985-2009 (vararepresentant fra 1981-85). Han var fiskeriminister i perioden 1996-97 og finansminister fra 2000-2001. Fra oktober 2009 har Schjøtt-Pedersen vært statsråd ved SMK. Han var statssekretær og stabssjef samme sted i perioden 2006-2009.

Politisk oppmerksomhet rundt beredskapsspørsmål

Innledningsvis spør kommisjonen om faren for terrorangrep var noe regjeringen brukte tid på å diskutere før 22. juli. Schjøtt-Pedersen innleder med å si at det grunnleggende er en stor generell oppmerksomhet rundt beredskapsområdet i departementene. De ulike statsrådene er eksponert for kritiske situasjoner innenfor sine ansvarsområder, eksempelvis pandemi, atomulykker og energiforsyning. Beredskap i forhold til ulike typer krisesituasjoner blir løpende diskutert. Tilsvarende blir spørsmål av betydning for beredskapen diskutert med jevne mellomrom, for eksempel etablering av Nødnett og DSB. Regjeringens sikkerhetsutvalg (RSU), som Schjøtt-Pedersen har erfaring fra, håndterer de mer spisse beredskapsmessige og sikkerhetspolitiske spørsmålene.

Schjøtt-Pedersen forklarer at regjeringen har det overordnede ansvaret for beredskap. Dette er igjen organisert ut fra de grunnleggende prinsippene ansvar, nærhet og likhet. Schjøtt-Pedersen anser at denne måten å gjøre det på er fornuftig, og at det ville vært bortimot umulig å håndtere hele beredskapsområdet fra ett departement. Han mener det er fornuftig at beredskapsansvaret er plassert der fagområdet håndteres i det daglige, fra den samme organisasjonen, og at det utføres på lavest mulig nivå.

Schjøtt-Pedersen sier at regjeringen i beredskapsspørsmål tar stilling til både organisering av egne og underliggende virksomheter og at de nødvendige ressurser stilles til disposisjon. De beredskapsmessige utfordringene og risikoelementene diskuteres av regjeringen og legges til grunn når beslutninger og

bevilgninger fattes. Eksempler på dette er beslutninger om investeringer i redningshelikoptre og Nødnett, der politiets behov var et sentralt element i vurderingen.

I regjeringens sikkerhetsutvalg diskuteres de mer spesifikke trussel- og risikovurderingene som er gradert. PST og E-tjenesten deltar tidvis i disse diskusjonene, og man får her en mer presis vurdering av risikobildet. Schjøtt-Pedersen understreker i den forbindelse at statsministeren og andre medlemmer av RSU har vært tydelige, blant annet overfor PST, på at de må formidle sitt behov for ressurser og har signalisert at de nødvendige ressurser vil stilles til disposisjon. Hans gjennomgående inntrykk er at terskelen for å innfri ressurser det har vært formidlet behovet for, har vært lav, ettersom regjeringen ikke har forutsetninger til å vurdere behovet.

Schjøtt-Pedersen poengterer at når man har organisert beredskapsarbeidet ut fra nevnte prinsipper, kan ikke regjeringen gå inn i de enkelte tiltakene. Denne type vurderinger må gjøres av de med fagkompetanse, mens regjeringens oppgave er å legge til rette, organisatorisk og budsjettmessig.

På spørsmål om regjeringens involvering i trusselvurderinger, svarer Schjøtt-Pedersen at det av sikkerhetsmessige grunner kun er RSU som har innsikt i disse vurderingene. Han understreker at RSU er bredt sammensatt med deltakelse fra statsminister, finansminister, utenriksminister, forsvarsminister, justisminister, partilederne og han selv, og at sjef PST og E-tjenesten tidvis deltar. På spørsmål sier Schjøtt-Pedersen at PSTs åpne trusselvurderinger ikke er oppe til diskusjon i regjeringen.¹

Egen rolle 22.-23. juli

22. juli var Schjøtt-Pedersen i Nice på ferie. Han dro tilbake til Oslo ved første anledning, etter å ha blitt telefonisk orientert fra assisterende regjeringråd umiddelbart etter hendelsen. Lørdag morgen var han tilbake i Oslo og han deltok i et møte på SMK kl 12. Schjøtt-Pedersen sier at han ikke hadde noen fremtredende rolle i denne fasen. Det var statsministeren som var den helt sentrale, og mye arbeid var i gang da Schjøtt-Pedersen kom til Oslo. Senere fikk han blant annet ansvar for minneseremonien.

Kommisjonen spør hvordan Schjøtt-Pedersen oppfattet trusselvurderingen da han kom til Oslo på lørdagen. Han sier han oppfattet at det ikke var en akutt fare for nye hendelser. Han sier at PST orienterte regjeringen om trusselnivå og hvilke tiltak som var iverksatt, og at politisk nivå støttet opp om behovene som ble meldt fra politi og fagmyndigheter.

SMKs rolle i kriser

På spørsmål om hva som er SMKs oppgave i kriser, understreker Schjøtt-Pedersen at SMK ikke har en koordinerende rolle i kriser. SMK er et sekretariat som tilrettelegger arbeidet for statsministeren og regjeringen, og avhengig av krisens alvorlighetsgrad, blir trukket inn i krisehandteringen. Lederdepartementet har ansvar for å koordinere krisehandteringen og ledelsen av RKR. Dersom det er uavklart hvem som skal lede, er det JD som trer inn som lederdepartement. Det er også eksempler på kriser som håndteres av RKR uten at regjeringen er inne.

Schjøtt-Pedersen understreker at jo større krisen er, jo viktigere er kommunikasjonsaspektet. Selv om JD var lederdepartement 22. juli, var statsministerens rolle helt sentral når det gjaldt kommunikasjon.

Kommisjonen viser til sitt studiebesøk i UK der krisehåndteringsenheten er en del av statsministerens kontor, og erfarte herfra at det var tett kontakt mellom operativ virksomhet, embetsverk og politikere i kriser. Schjøtt-Pedersen sier at det også i Norge er nærhet mellom politikere og administrasjon, i den forstand at statsråden er departementets sjef og konstitusjonelt ansvarlig. I praksis er statsrådene tett involvert i kriser, sammen med embetsverket. Dette gjaldt også 22. juli.

Schjøtt-Pedersen sier at SMKs rolle er ulik fra land til land. Noen land har lagt tunge fellesfunksjoner til SMK. Schjøtt-Pedersen har hørt at i Nederland har informasjonsenheten ved SMK over 200 ansatte, fordi den fungerer som informasjonsenhet for hele regjeringsapparatet. I Norge er SMK et sekretariat for statsministeren og man har bevisst ikke lagt forvaltningsfunksjoner dit. Skulle det vært tilfelle, ville det innebåret en helt annen organisering av kontoret, og også av regjeringens arbeid. En illustrasjon på dette er at det i dag er seks ansatte i innenriksavdelingen, inkludert ekspedisjonssjef.

Schjøtt-Pedersen viser til at det i Willoch utvalget ble foreslått å etablere et eget beredskapsdepartement. Man valgte ikke denne modellen, men konsentrerte likevel ulike funksjoner på beredskapsfeltet til JD. Schjøtt-Pedersen viser til at dette har blitt ytterligere understreket i forbindelse med at JD endret navn.

Sikkerhetsprosjektet

Schjøtt-Pedersen understreker at sikkerhetsprosjektet ble satt i verk og levert under regjeringen Bondevik. Ansvar for prosjektet ble lagt til FAD, og de enkelte departementer som hadde oppfølgingsansvar ble orientert om dette skriftlig i 2004.

Grubbegata

Statsbygg fremmet reguleringssak, og Schjøtt-Pedersen mener innsendelsen av denne skjedde rett etter regjeringsskiftet. Da Schjøtt-Pedersen tiltrådte (des 2006) var altså sikkerhetsprosjektet behandlet i regjeringen, ansvaret for oppfølgingen var plassert, reguleringssaken lå til behandling i kommunen og ansvaret for oppfølgingen av denne delen av prosjektet var lagt til FAD.

Så vidt Schjøtt-Pedersen forstod da han tiltrådte, hadde ikke FAD noen grunn til å tro at Oslo kommune skulle motsette seg stengning av Grubbegata. 29. juni 2007 kom pressemelding om at byrådet gikk mot stengning. Når SMK engasjerte seg, på tross av at ansvaret lå til FAD, var det fordi det var en viktig sak og at det var avdekket en risiko for at Oslo kommune ikke ville følge de politifaglige rådene. Det ble i kjølvannet av dette tatt kontakt med Oslo kommune på administrativt nivå ved Spildo om videre politisk prosess.

Kommisjonen viser til et notat fra 29. august 2007 fra Grande Røys til statsministeren, der hun ber om å få presentert sikkerhetsprosjektet for underutvalget. Schjøtt-Pedersen bekrefter at drøftelser i underutvalget ikke fant sted, fordi statsministeren mente det var mer hensiktsmessig at Schjøtt-Pedersen fulgte opp saken. Schjøtt-Pedersen understreker at statsministeren er opptatt av at en samlet regjering skal behandle politiske saker, og at underutvalget er et organ som behandler saker som krever ytterligere oppfølging. I denne saken var det ingen politisk uenighet i regjeringen, det var en ren oppfølgings sak. Dette forklarer hvorfor saken ikke gikk til regjeringen eller underutvalget.

Schjøtt-Pedersen forklarer at SMK på administrativt nivå tok kontakt mot POD for å initiere en redegjørelse fra Politidirektøren for den nye byutviklingskomiteen om de politifaglige vurdeingene. Denne redegjørelsen ble foretatt av politidirektøren i oktober 2007. Administrasjonen i SMK orienterte Schjøtt-Pedersen om at det var en risiko for at Oslo kommune likevel ikke ville følge de politifaglige anbefalingene om stengning. SMK diskuterte hvordan de skulle håndtere dette, samtidig som de ville vise respekt for at dette var en demokratisk beslutningsprosess i Oslo kommune. Schjøtt-Pedersen hadde 15. nov 2007 et møte med sin partifelle Tone Tellevik Dal, som var gruppeleder i byutviklingskomiteen. Schjøtt-Pedersen sier at SMK la til grunn at når kommunen hadde full kunnskap om alvoret som lå i tilrådingen fra sikkerhetsprosjektet, ville de gå inn for stengning.

For SMK var det oppsiktsvekkende at byutviklingskomiteen likevel gikk i mot stengning i november 2007, gitt at de hadde fått en orientering fra politidirektøren. I januar 2008 hadde politidirektøren befarings med Stang, og 28. januar kom Stang til Schjøtt-Pedersens kontor for å drøfte saken. SMK engasjerte seg på denne måten fordi de mente det var svært viktig at sikkerhetsprosjektet ble fulgt opp. Stang fikk en grundlig orientering, og det fremstod for Schjøtt-Pedersen som at ordføreren forstod alvoret i situasjonen, og at dette bidro til at kommunen snudde i saken. Stang var opptatt av å utforme prosjektet slik at byens hensyn ble ivare tatt. Dette fulgte SMK opp med et svar fra FAD om forholdene ordføreren var opptatt av, og det ble understreket at området skulle oppgraderes og lyssettes.

Schjøtt-Pedersen understreker at det var FAD som hadde det politiske ansvaret for denne delen av sikkerhetsprosjektet, og at han ikke kan redegjøre for vurderinger foretatt av FAD. Han sier han har forstått fra FADs side at de ikke hadde noen grunn til å tro at Oslo kommune skulle gå imot stengningen. På spørsmål sier Schjøtt-Pedersen at han ikke er kjent med om FAD/Statsbygg hadde politisk kontakt med kommunen.

På spørsmål om Schjøtt-Pedersen var bekymret for at gaten ikke ble stengt, svarer han ja, og at dette var bakgrunnen for at han, og SMK på administrativt nivå engasjerte seg i saken. Schjøtt-Pedersen ble orientert av SMKs administrasjon om betydningen av at gaten ble stengt, herunder mulige virkninger av en hendelse som 22. juli. Han var derfor ikke i tvil om at det var viktig å følge opp anbefalingen fra politiet om å stenge gaten. SMK bistår i saker av viktighet og der de mener å kunne legge ekstra tyngde i saken, noe som var tilfelle i denne saken.

Kommisjonen viser til at det i forbindelse med bystyrets behandling av saken ble stilt krav om bebyggelsesplan. Dette forsinket prosessen ytterligere, og kommisjonen spør om dette var et tema på SMK. Schjøtt-Pedersen presiserer at det ikke forelå noen trusselvurdering som tilsa akutt fare for en hendelse i området, i så fall ville politiet stengt gaten med umiddelbar virkning. Han sier at det politiske gjennomslaget kom i forbindelse med bystyrets behandling, og at den videre oppfølgingen var av ren administrativ art. Han har i etterkant registrert purringen fra Statsbygg til Byrådsavdelingen for byutvikling, der de understreker viktigheten av fremdrift, men presiserer at SMK ikke hadde noen rolle i denne prosessen. FAD hadde ansvaret for saken, og hvilken kontakt som har vært mellom FAD og Statsbygg kjenner ikke Schjøtt-Pedersen til.

Kommisjonen spør om FAD og Grande Røys hadde samme trussellinnsikt som de som sitter i RSU. Schjøtt-Pedersen sier ansvaret var tydelig plassert hos FAD, og at dette også innebærer å inneha rett kompetanse til å utføre oppgaven. Det er departementsrådets ansvar å orientere ny statsråd, inkludert hemmelige

Karl Eirik Schjøtt-Pedersen 030512

trusselvurderinger. I praksis er det alltid en vurdering fra embetsverkets side, hva de orienterer statsråden om. Schjøtt-Pedersen viser igjen til notatet til SMK som tilsier at Grand Røys er informert. På spørsmål om hun som følge av sakens alvorlige karakter burde fulgt opp Statsbygg tettere, og prøvd å fremskynde saksbehandlingen, viser Schjøtt-Pedersen igjen til at det ikke forelå noen konkret trussel som tilsa umiddelbar stengning. Forøvrig synes han det er vanskelig å si noe om hvordan saken er håndtert internt i FAD. Han vet heller ikke hvordan begrunnelsen så ut i plansaken som gikk til Oslo kommune. Han viser til at planprosesser følger en gitt prosedyre, som tar noe tid. Han har ikke grunnlag for å si at saksbehandlingen, i henhold til normale prosedyrer, burde gått raskere.

Sikkerhetsloven - objektsikkerhet

Kommisjonen viser til at departementene i henhold til forskrift i sikkerhetsloven skal utpeke skjermingsverdige objekter, uavhengig av trusselnivå. Per i dag har man ikke kommet så langt i utpekingen av disse skjermingsverdige objektene, og kommisjonen spør om det er politisk vanskelig å foreta en slags «verdivurdering». Schjøtt-Pedersen svarer nei til dette, og sier at man her må forutsette at en slik utpeking reflekterer ulik risiko, der PSTs vurderinger er sentrale. Kommisjonen viser til at sikkerhetslovens utgangspunkt er konsekvensen, snarere enn sannsynligheten, altså at noen bygninger har en viktigere samfunnsmessig verdi enn andre. Schjøtt-Pedersen bekrefter at dette er vanskelig, men at slike vurderinger må gjøres av fagmyndigheter og at et optimalt sikkerhetsnivå må avveies mot det praktiske og økonomiske. Sikring av Stortinget er et eksempel på en pågående diskusjon der disse hensynene må veies opp mot hverandre.

Oppfølging av sikkerhetsprosjektet fra SMK

Kommisjonen viser til at SMK initierte sikkerhetsprosjektet og fulgte dette tett opp de første årene, selv om de formelt sett ikke hadde oppfølgingsansvaret. Schjøtt-Pedersen presiserer at prosjektet var godt i gang da han tiltrådte, men at han har forstått at det var SMK som initierte prosjektet. Kommisjonen ønsker Schjøtt-Pedersens refleksjoner rundt at SMK fulgte prosjektet tett opp gjennom møter og rapportering fra 2005-2008, og hva dette har å si for den øvrige forvaltningens opplevelse av SMKs rolle. Han sier at nevnte aktiviteter skjedde på administrativt nivå, og så lenge det er politisk avklart hvor oppfølgingsansvaret er, så forutsetter politikkerne at oppfølging skjer. Dersom embetsverket har behov for politiske avklaringer eller drahjelp, løftes dette opp til politisk behandling. I sikkerhetsprosjektet var det aldri tvil om de strategiske beslutningene, og han viser til at Frisak når det gjelder spørsmål knyttet til oppfølgingen av prosjektet.

Kommisjonen viser til at SMK ba POD utarbeide en statusrapport for de ulike tiltakene fordi de var bekymret for fremdriften, og spør om Schjøtt-Pedersen er kjent med dette. Der er han ikke. Han vet ikke om statsministeren kjenner til rapporten. Mye av informasjonen i sikkerhetsprosjektet gikk direkte fra administrasjonen til statsministeren, som var sterkt involvert i dette arbeidet.

Kommisjonen ønsker Schjøtt-Pedersens refleksjoner rundt SMKs samordningsrolle i forhold til andre departementer. Schjøtt-Pedersen presiserer at begrepet «samordningsminister» er misvisende, og peker på at rett benevnelse er statsråd ved SMK, ettersom Schjøtt-Pedersen ikke har noe eget forvaltningsområde, men bistår statsministeren i å lede regjeringens arbeid. Han har ingen samordningsfunksjon, men når ulike departementer og ulike partier ikke blir enige, så prøver han å «samordne dem til å bli enige». Ulike departementer har forøvrig samordningsansvar på ulike områder.

Kommisjonen presiserer spørsmålet ved å vise til at JD har et sektoransvar samtidig som de har ansvar for å samordne tverrgående beredskap, og FADs ansvar for sikring av Regjeringskvartalet, inkludert gjennomføring av sikkerhetsprosjektet. Schjøtt-Pedersen finner denne arbeidsdelingen ganske oversiktlig. Han sier at SMK innimellom kan etterspørre hvordan fremdriften i arbeidet er og eventuelt kan bistå med ressurser, men at de aldri overtar ansvaret. På spørsmål om JD skulle fulgt opp FAD parallelt, svarer Schjøtt-Pedersen nei, ettersom det ville kunne skapt uklare ansvarslinjer på et område som helt klart er FADs ansvar. Han henviser så til skriftlig dokumentasjon som sier at JD i 2008 fikk et generelt oppfølgingsansvar for sikkerhetsprosjektet av SMK.²

JDs generelle samordningsansvar for samfunnets sivile sikkerhet

Kommisjonen viser til JDs ansvar for tilsyn med departementene på beredskapsområdet, som gjennomføres av DSB, og at Riksrevisjonen har påpekt mangler i oppfølgingen fra JDs side. Schjøtt-Pedersen sier at dette ikke er noe han har gått dypt inn, men at han eventuelt kan fremskaffe informasjon om hva som var forutsetningene da ordningen ble etablert. Kommisjonen spør om Schjøtt-Pedersen kan erindre at tilsynsrapporter fra JD har blitt diskutert i regjeringen. Han sier at han ikke har grunnlag for å gå inn i dette, men understreker at når JD har ansvaret, så forutsettes at eventuelle mangler følges opp med det aktuelle fagdepartement, eller om nødvendig tas opp i regjeringen. Han understreker i den forbindelse at det kun er departementene og kongen i statsråd som kan foreta beslutninger, og på spørsmål om hva som skjer hvis statsministeren mener at en statsråd ikke ivaretar sitt konstitusjonelle ansvar, svarer han at da er de ikke lenger statsråder. Statsministeren og Schjøtt-Pedersen har jevnlig samtaler med statsråder om politiske utfordringer, men det er den enkelte statsråd som står ansvarlig overfor Stortinget innenfor sitt ansvarsområde.

Schjøtt-Pedersen sier at rutinemessig rapportering, inkludert fra tilsyn, typisk vil håndteres administrativt, mens regjeringen kan være inne i konkrete saker på sikkerhets- og beredskapsområdet hvis det gjelder større saker, både forebyggende, akutt og i oppfølgingen.

Kommisjonen spør om den utbredte sektoriseringsen i departementene er en utfordring når det gjelder håndteringen av tverrgående problemstilling der samarbeid og sømløshet er sentralt. Schjøtt-Pedersen svarer at selv om departementene er sektorvis inndelt når det gjelder ansvar, betyr ikke dette at det ikke er samarbeid. Det betyr bare at departementet som har ansvaret for sektoren, for eksempel HOD når det gjelder atomulykker, må trekke inn andre relevante departementer, herunder UD og FKD. Innenfor beredskapsområdet er det typisk mange med tilgrensende interesser, og lederdepartementet vil måtte koordinere dette gjennom RKR. I tillegg til dette har JD et generelt beredskapsansvar. Schjøtt-Pedersen viser til at stortingsmeldingen om samfunnssikkerhet som kommer i juni tar opp hvordan krisehåndteringsevnen kan styrkes.

Kommisjonen viser til at gråsoneproblematikk på beredskapsområdet er påpekt av Riksrevisjonen, og spør om dette og eventuelle kulturutfordringer er noe regjeringen har fokus på. Schjøtt-Pedersen gjentar at regjeringens rolle først og fremst er å fordele ansvaret og sørge for ressurser. Han sier at statsministeren går dypt inn i sakene i RSU, og føler et særlig ansvar for dette. De grunnleggende prinsippene og

² Tilføyelse i forbindelse med Schjøtt-Pedersens gjennomlesning av referatet: «Jeg har etter intervjuet med kommisjonen blitt gjort oppmerksom på at JD med hjemmel i kongelig resolusjon 3. november 2000 skal føre tilsyn med departementenes beredskapsarbeid.»

organisering drøftes i regjeringen i forbindelse med stortingsmeldinger om samfunnssikkerhet, mens mer spesifikke utfordringer drøftes når de er aktualisert, for eksempel skipsulykken i Langesund.

Kommisjonen viser til at Riksrevisjonen påpeker at gjennomføring av ROS analyser ikke er gjort i mange departementer, og at JD (DSB) fører tilsyn med seg selv, og spør om Schjøtt-Pedersen opplever dette som komplisert. Han sier at denne type problematikk, inkludert JDs pådriverrolle, vil bli drøftet i den kommende stortingsmeldingen om beredskap.

Kommisjonen spør om det at SMK gjennom en årrekke har hatt et sterkt engasjement for sikkerhet og beredskapsspørsmål kan ha ført til en passivisering av andre departementer i dette arbeidet. Til dette svarer Schjøtt-Pedersen nei, tvert i mot. Ansvarsforholdene er helt klart definert. Når SMK involverer seg bidrar til det til å vektlegge alvorret i saken. *Han er tydelig på at når SMK engasjerer seg bidrar det til at vedkommende departement legger ekstra flid i håndteringen, slik en avdeling i et konsern vil gjøre hvis konsernledelsen engasjerer seg.*

Kommisjonen spør om hvordan Schjøtt-Pedersens vil karakterisere sikkerhetstilstanden i regjeringkvartalet før 22. juli. Han sier sikkerhetsfokuset har blitt mye bedre de siste årene (15-20 år), og nevner sikkerhetsprosjektet spesielt. Han tilføyer at det er tragisk at Grubbegaten ikke var stengt 22. juli, ettersom FADs arbeidet var planlagt sluttført i 2011 og arbeidet var helt i sluttfasen. På oppfølgingsspørsmål om hvor slutføringstidspunktet kom fra, svarer Schjøtt-Pedersen at han mener dette kom fra FAD ministeren, men at han er usikker på dette.

Schjøtt-Pedersen sier at et gjennomgående tema i politisk diskusjon er at plansaker tar lang tid. En årsak er vekten som legges på en åpen demokratisk prosess, at alle skal ha mulighet til å uttale seg. Gitt prosjektets natur, mener Schjøtt-Pedersen at kommunens behandling av saken tok lenger tid enn man nok hadde regnet med fra statens side. Han presiserer samtidig at han ikke har forutsetninger for å uttale seg om hva normal saksbehandlingstid for plansaker i Oslo kommune er.

IKT-Investeringer i staten

Kommisjonen viser til at Riksrevisjonen påpeker et investeringsbehov innen IKT i politiet og at det fremstår som at budsjettmessige bindinger over flere år til slike investeringer er problematisk. Schjøtt-Pedersen sier Faremo er veldig bevisst for behovet for IKT investeringer i politiet, og ønsker å prioritere dette høyt. Dette reflekteres i RNB.

I tillegg presiserer han at det alltid vil være en diskusjon om prioriteringer i de enkelte etater. Organisatoriske endringer, bemanning og utdanningskapasitet har vært politisk prioritert i politisektoren de senere årene. Bevilgningene til politiet har økt sterkt i denne perioden.

Store, langsiktige infrastrukturinvesteringer er budsjettmessig krevende, men Schjøtt-Pedersen viser til at dette ikke har hindret regjeringen å gjøre dette, særlig på beredskapsområdet. Nødnett, redningshelikoptre og jagerfly er eksempler. Rammene som regjeringen disponerer innenfor et budsjettår er begrenset, og man har valgt å prioritere kapasiteter som har vært viktig for å styrke beredskapen. Han presiserer at investeringer og forbruk behandles likt i statsbudsjettet.

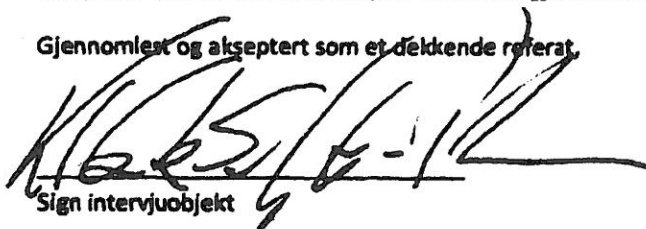
Avslutning

På avsluttende spørsmål om Schjøtt-Pedersens inntrykk av intervjuets gjennomføring sier han at Grubbegasaken har han håndtert direkte, og plasseringen av ansvarsforhold ser han som en overordnet problemstilling som han har reflektert rundt. Temaet internkontroll /tilsyn kom imidlertid mer overraskende, ettersom ansvaret for dette er lagt til JD og at dette ikke var varslet som tema. Han presiserer at regjeringen ikke håndterer avrapportering, kun saker som krever politisk avklaring. Han legger til grunn at de enkelte departementer følger opp sine ansvarsområder.

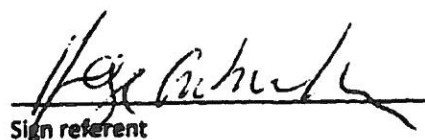
Intervjuet ble avsluttet kl. 1620.

Tilføyelser i forbindelse med Schjøtt-Pedersens gjennomlesning av intervjuet er merket i kursiv.

Gjennomlest og akseptert som et dekkende referat.

Sign intervjuobjekt

Sign referent

